

Arrest

nr. 229 656 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**
in zijn hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. HENRION**
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 november 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 13 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 juni 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 juni 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 13/11/2018

Overdracht CGVS: 17/04/2019

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd er met u een persoonlijk onderhoud georganiseerd op 22 mei 2019 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtou machtig is, van 13.45 uur tot 17.15 uur. Uw advocaat meester Todts, loco meester Henrion, en uw voogd mijnheer Fonteyne waren gedurende het volledige onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent zeventien jaar geleden geboren in het dorp Purak (of Porak) in het district Pul-i-Alam van de provincie Logar. U studeerde acht jaar aan de Kuchiano school.

Uw vader werd door de taliban beschuldigd van samenwerking met de overheid en ter dood gebracht. Daarop werd uw oudere broer verplicht om zich bij de taliban aan te sluiten. Nadat uw broer zo'n twee jaar aan de zijde van de taliban vocht kwam hij om het leven bij een vuurgevecht. Na het overlijden van uw broer nam de taliban u mee om de plaats van uw broer in te nemen. Gedurende zo'n drie maanden werd u door de taliban getraind in gevechtstechnieken. Tijdens het maandelijks bezoek aan uw moeder slaagde u erin te ontsnappen en vluchtte u naar het huis van uw oom. Uw oom en uw moeder hadden uw reis al geregeld en diezelfde dag in de lente van 1396 (lente van 2017) ontvluchtte u Afghanistan. Na een reis van tien maanden kwam u op 8 november 2018 in België aan. Op 13 augustus 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. De voogdij over u loopt van rechtswege af op 31 januari 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u twee dreigbrieven van de taliban neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Aan het einde van uw persoonlijk onderhoud gaf uw voogd aan dat hij veronderstelt dat u door uw vlucht uit Afghanistan getraumatiseerd bent waardoor u bepaalde zaken vergeten bent (CGVS p.16). De veronderstelling van uw voogd wordt evenwel niet gestaafd door een psychologisch attest noch kan uit het verloop van persoonlijk onderhoud of uit uw dossier afgeleid worden dat uw tekortkomende verklaringen over uw leven in Afghanistan en uw directe omgeving aan psychologische problemen te wijten zouden zijn. Tijdens de wisselwerking tussen u en het CGVS gaven noch u, noch uw voogd, noch uw advocaat aan dat u bepaalde moeilijkheden kende.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196),

het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet er benadrukt worden dat het uiterst bevreemdend is dat u bij uw verzoek om internationale bescherming niet wist in welk district uw dorp gelegen was. Tijdens uw interviews bij de Dienst Minteh op 13 november 2018 en bij de Dienst Asiel op 15 april 2019 vertelde u telkens dat uw dorp Purak behoorde tot het district Mohammad Agha van de provincie Logar (Verklaring DVZ punt 10 en Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Bij het CGVS verklaart u dat uw dorp niet in Mohammad Agha maar in het district Pul-i-Alam ligt (CGVS p.3). U verklaarde bij de DVZ consequent dat uw dorp in het district Mohammad Agha lag omdat u het eigenlijk niet wist waar uw dorp lag, zo zegt u nu.

Na uw interviews vroeg u uw oom tot welk district uw dorp behoort en hij informeerde u dat u steeds in het district Pul-i-Alam en niet in Mohammad Agha woonde (CGVS p.3). Het is hoogst merkwaardig dat u die acht jaar school volgde en zo'n zestien jaar oud was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan niet alleen niet zou weten in welk district hij woont maar bovendien niet zijn onwetendheid maar een foutief district vermeldt bij het indienen van zijn verzoek. Dat u deze ook voor een zestienjarige elementaire kennis over zijn district ontbreekt doet een eerste maal twifelen aan uw voorgehouden herkomst uit Pul-i-Alam. Voorts mist u ook andere geografische kennis van uw regio. Van het dorp Qala Juma heeft u gehoord, maar hoewel het dorp op amper op twee of drie kilometer van uw dorp verwijderd is kan u geen wegbeschrijving geven. Eerst meent u dat u geen dorpen tegenkomt als u van Purak naar Qala Juma reist (CGVS p.13). Als u wordt gevraagd of er geen andere dorpen tussen Purak en Qala Juma liggen zegt u dat Kamalkhel toch op uw weg ligt maar voegt u eraan toe dat er geen andere dorpen liggen (CGVS p.13). Op de weg die u tot Qala Juma neemt komt u echter ook de dorpen Shamok, Nesti kott en Nasira tegen. Aangezien al deze dorpen op zeer korte afstand van uw dorp liggen is het erg vreemd dat u ze niet blijkt te kennen. Het dorp Mahajeren dat eveneens op een boogscheut van Purak ligt situeert u eerst correct in de richting van Kunjak om vervolgens te besluiten dat u de naam slechts hoorde en niet weet waar het dorp ligt (CGVS p.14). Ook de weg naar de bekende regio Zarghun Shahr geeft u verkeerd weer. Uw dorp Purak ligt aan een kleinere weg die u rechtstreeks naar Zarghun Shahr voert. Dit blijkt u niet te weten aangezien u de hoofdweg naar het districtscentrum van Mohammad Agha volgt (CGVS p.14). Een goede kennis van de directe omgeving van het dorp waar hij steeds gewoond zou hebben mag van een zestienjarige wel verwacht worden. Dat u wel van een reeks plaatsnamen gehoord heeft, maar dat u geen werkelijke kennis over de ligging van deze dorpen aan de dag kunt leggen, schaadt verder het geloof in uw verblijf in Purak.

Daarnaast blijken ook uw verklaringen over uw dagelijks leven ernstige tekortkomingen te vertonen. Acht jaar studeerde u aan de Khogyano school (CGVS p.4). Acht schooljaren zouden u dus een goede kennis van uw schoolkalender bijgebracht moeten hebben, quod non. Op de vraag wanneer jullie schooljaar eindigt antwoordt u eerst dat de schoolvakantie in de zomer valt en dat het schooljaar begint in de herfst (CGVS p.15). Even later meent u – geheel tegenstrijdig aan uw eerdere uitspraak - dat het schooljaar eindigt in de negende maand (22 november – 21 december) en vertelt u dat u niet zo goed weet wanneer het schooljaar begint (CGVS p.15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid houdt u vast aan uw laatste bewering dat in de negende maand het schooljaar stopt en zegt u dat het schooljaar meestal begint bij het offerfeest (CGVS p.15). Het offerfeest werd in 2015, 2016 en 2017 respectievelijk gevierd op ongeveer 24 september, 13 september en 2 september. U schetst bijgevolg nog steeds een schooljaar dat van ongeveer begin september tot begin december loopt. Waar u eerder de schoolvakantie in de zomer situeert past u nu deze verklaring aan en meent u dat de vakantie nu gehouden wordt van de negende tot de twaalfde maand (20 februari – 21 maart). Als u ook op deze aanpassing in uw verklaringen gewezen wordt wijzigt u opnieuw uw verklaringen en plaatst u de drie maanden vakantie opnieuw in de zomer (CGVS p.15). Het mag duidelijk zijn dat u doorheen uw onvolledige en zeer veranderlijke verklaringen over de schoolkalender allerm minst aannemelijk maakt dat u in uw beweerde regio van herkomst acht jaar school liep. Van elke zestienjarige met een redelijke schoolcarrière achter de rug kan immers verwacht worden dat hij eenduidig de schoolvakantie en het begin van het schooljaar kan aangeven.

Naast uw ontbrekende kennis over de schoolkalender heeft u er evenmin weet van dat de directeur van uw school in augustus 2015 door de Afghaanse inlichtingendienst gearresteerd werd (CGVS p.11). Aangezien u destijds een dertienjarige student aan deze school was, mag het verbazen dat deze arrestatie u niet bijgebleven is. Wel vertelt u over tal van aanvallen van de taliban op uw school. U moet echter bekennen dat u niet weet waarom de taliban zich tegen uw school kantten (CGVS p.11). De taliban waren niet tegen jongensonderwijs en bepaalden het curriculum op uw school, zo zegt u (CGVS p.11). Dat de taliban meerdere keren een school die onder haar gezag stond aanvielen is dan ook erg verwonderlijk. De vraag of er scholen in de regio van Purak in brand gestoken werden kan u niet beantwoorden. U gelooft dat het niet gebeurde (CGVS p.15). Nochtans werd er in 2015 een jongensschool in de regio van uw dorp in brand gestoken. Ook over de meisjesschool in uw dorp weet u het fijne niet. U beweert dat de meisjes in uw dorp niet naar school konden gaan. Of ze in het verleden wel school konden lopen in Purak weet u niet (CGVS p.11). In augustus 2017 werd er bericht dat de Purak middelbare meisjesschool een week gesloten was omwille van veiligheidsissues. Tot dan toe gingen 1600 studenten naar deze school en naar een gelijkaardige school in Mohammad Agha. Dat u destijds als vijftienjarige student in Purak woonde zonder te weten dat er in Purak meisjes tot de twaalfde graad les konden volgen kan niet gevolgd worden. Uw onwetendheid hierover haalt elk geloof dat u in Purak woonde weg.

Uw kennis over uw medeburgers in uw regio kan evenmin overtuigen.

U vertelt dat er Farsi (of Dari)-sprekenden in Purak wonen maar ondanks meerdere vragen hierover kan u niet vertellen tot welke etnische groep deze dorpsgenoten die Farsi spreken behoren (CGVS p.7). Gezien het belang van etnische origine in Afghanistan is uw gebrek aan kennis over deze inwoners van Purak zeer verwonderlijk. Het mag ook verbazen dat u niet weet of uw dorpsgenoten waaronder uw ooms een radio hadden. U vertelt dat uw gezin niet over een radio beschikte (CGVS p.6). Aangezien een onderzoek van 2016 uitwees dat in rurale regio's als de uwe 75% van de inwoners zich tot zijn radiotoestel wendt om informatie te bekomen is het opmerkelijk dat u niet zou weten of iemand in uw dorp over deze voor een zestienjarige toch interessante link met de buitenwereld beschikte.

Verder werd ook uw kennis van de bekende personen van uw regio afgetoetst. Aangezien van een zestienjarige geen exhaustieve kennis van de vooraanstaande personen verwacht kan worden werd er enkel gepeild naar personen die een zware impact op het leven in uw district hebben gehad. Zo werd u gevraagd naar Farhad Akbari. De zakenman Farhad Akbari zette in 2011 eigenhandig een militia op poten die de daaropvolgende jaren de taliban met succes bevocht in uw eigen Kolangar regio. Zijn naam zegt u echter niets. Zelfs als u meegegeven wordt dat hij een commandant uit Kolangar is moet u bekennen dat u hem niet kent (CGVS p.12). Dat u iemand als Akbari die reeds meerdere jaren als een warlord over uw streek heerst niet kent doet dan ook zeer sterk het geloof in uw voorgehouden verblijf in Purak afbrokkelen. Ahmad Ulfat Khan, de burgemeester van Pul-i-Alam, de grote stad waartoe uw dorp behoort kent u niet. Ulfat Khan werd na jaren van burgemeesterschap in 2014 en juni 2015 gearresteerd wegens corruptie en verduistering. Aangezien de lokale bevolking zich van de burgemeester afkeerde zou u zijn naam opgevangen mogen hebben (CGVS p.12). Ook de naam van Maqsud Azizi, een inwoner van uw dorp en een journalist, wiens huis in 2012 beschoten werd met een raket, kent u niet (CGVS p.15). Maulvi Immamuddin Sadar, genoemd als de gebedsleider van uw dorp destijds is u ook onbekend (CGVS p.15). Als u gevraagd wordt zelf bekende personen van uw regio aan te reiken kan u slechts de naam van Sabz Ali noemen. Sabz Ali was zoals u correct stelt een belangrijke commandant van de overheid en werd met een bomaanslag om het leven gebracht. Dat u echter enkel Sabz Ali kan vermelden wanneer u vrij wordt uitgenodigd over de bekende personen uit uw regio te vertellen is niet alleen opvallend omdat zelfs een zestienjarige een uitgebreidere kennis van de prominenten van zijn regio zou moeten hebben, maar ook omdat u zoals u terecht aangeeft klein was toen hij in 2014 in uw provinciale hoofdstad om het leven kwam, vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p.4,12,16; Verklaring DVZ punt 32).

Uw kennis van de commandanten van de taliban die volgens u uw dorp controleerden kan evenmin overtuigen. Gevraagd deze commandanten te noemen geeft u de namen van Bash Mahmud, Arafat Serach, Sangin, Khaibar, Ahmad, Anas, Saifullah Maluk, Saber, Omari en Hejran (CGVS p.10,11). Als u gevraagd wordt wie de bekendste van deze indrukwekkende reeks is pikt u er Khaibar uit. Over Khaibar kan u zeggen dat hij een dappere en bedreven strijder is. Als u gevraagd wordt nog meer te vertellen over de bekendste talibanleider van uw regio weet u niets meer aan te brengen (CGVS p.13). Over Hejran kan u zeggen dat hij zijn adjunct is maar verder weet u ook over hem niets anders te vertellen (CGVS p.10). Gevraagd naar Omari kan u slechts herhalen dat hij een leider is en op de vraag of u iets meer weet over Saifullah Maluk antwoordt u dat u over geen van hen iets meer kan zeggen (CGVS p.11). Uw indrukwekkende lijst aan talibancommandanten blijkt dan ook niet meer dan een opsomming aan namen te zijn zonder dat u aan de hand van enige doorleefde kennis kan aantonen dat u ook daadwerkelijk jarenlang onder het bewind van deze talibs geleefd heeft.

Om uw identiteit en afkomst duidelijk te maken legt u geen identiteitsdocument neer, noch geeft u een afdoende verklaring voor het ontbreken van dit stuk. U beweert dat u in Afghanistan een taskara had en dat u dit identiteitsdocument tijdens uw reis van Afghanistan tot België gestolen werd (CGVS p.6). Bij de Dienst Asiel van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u niet dat uw taskara van uw afgenomen werd maar dat u het stuk zelf verloor (Verklaring DVZ punt 25). Direct na uw aankomst in België, bij de Dienst Minteh, liet u nog een derde versie optekenen. Daar vertelde u dat uw taskara nog in Afghanistan lag (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Geconfronteerd met deze afwijkende uitspraken meent u dat ze u bij de Dienst Minteh misschien verkeerd begrepen (CGVS p.15). Deze verklaring is een loutere hypothese waarvoor u geen aanwijzingen aandraagt en waarvoor er evenmin aanwijzingen in het verslag van de Dienst Minteh terug te vinden zijn. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over een cruciaal stuk in uw verzoek ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Tenslotte wordt u gevraagd om zelf allerhande informatie aan te brengen waaruit blijkt dat u afkomstig bent uit het district Pul-i-Alam. U vertelt over de gewassen die er in uw regio geteeld werden en u somt de dorpen op die uw dorp omringen (CGVS p.16). Deze informatie kan bovenstaande tekortkomingen in uw kennis evenwel niet vergoelijken.

Rekening houdend met uw jonge leeftijd moet er gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen vastgesteld worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Pul-i-Alam gelegen in de provincie Logar. De hypothese van uw voogd dat de lacunes in uw kennis te wijten kunnen zijn aan een trauma dat u tijdens uw vlucht naar België opdeed, kan gezien het gebrek aan elementen die die these staven niet als meer dan een loutere hypothese beschouwd worden (CGVS p. 16). Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Pul-i-Alam heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017, pag. 1-70, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018, pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 22 mei 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw plaatsen van eerder verblijf. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België.

Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Desalniettemin bleef u vasthouden aan uw eerdere verklaringen (CGVS p.15,16).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U legt enkel twee dreigbrieven van de Taliban neer die geen bewijskracht hebben inzake uw verblijfplaats. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielaanvraagster.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)

- artikelen 15, 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)
- artikelen 9 en 16 van de programmawet 24 december 2002 betreffende de Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen
- artikelen 1/1, 9, 16 en 17 van het Koninklijke Besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- de rechten van de verdediging
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”

Na een korte theoretische toelichting “in rechte” over een aantal van deze bepalingen, gaat verzoeker *in casu* in op de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst vooreerst op de omstandigheden tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij geeft aan dat hij toen getroffen was door de ramadan, tevens rekening houdend met zijn psychologische kwetsbaarheid. Verzoeker gaf de indruk fysiek niet in staat te zijn om het persoonlijk onderhoud volledig af te leggen (“*tijdens de pauze lijkt hij compleet kapot te zijn*”). Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal geen afdoende rekening hield met zijn fysieke en psychologische toestand en zijn capaciteiten om zich te concentreren. Zulke moeilijkheden blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud inzake de vragen over dorpen en periodes van het jaar.

Verzoeker benadrukt vervolgens dat zijn Afghaanse nationaliteit niet betwist wordt, noch het feit dat hij geboren is in het dorp Porak in het district Pul-i-Alam in de provincie Logar. Zijn verblijf in deze regio tot aan zijn vertrek uit Afghanistan wordt wel betwist. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing hierover ongegrond en betwist deze motivering op de verschillende punten:

(1) Wat verzoekers tegenstrijdige verklaringen over zijn district van herkomst betreft, acht verzoeker het “*bijzonder opmerkelijk*” dat dit element wordt aangehaald om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te ondermijnen, terwijl hij zelf rechtstreeks en spontaan bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zijn vergissing bij aanvang van de procedure en de redenen hiervoor vermeldde. Verzoeker verwijst naar de notities van het persoonlijk onderhoud.

Uit de informatie van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekers dorp naast het district Mohammad Agha ligt en niet dichtbij het districtscentrum van Pul-i-Alam. Aldus kon verzoeker, die nog jong was bij zijn vertrek uit Afghanistan, zich ter goeder trouw vergissen.

Bovendien legde verzoeker uit dat hij niet bekend was met de begrippen district en provincie. Hij was nog maar zestien jaar oud toen hij Afghanistan verliet, zodat het begrijpelijk is dat hij de administratieve indeling van zijn regio niet wist. Geïnformeerd over het belang voor de Belgische instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming, informeerde hij zich bij zijn oom over zijn district van herkomst. Bijgevolg is verzoeker van oordeel dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde, gezien hij louter zijn eerdere verklaringen verbeterde aan de hand van door hem verzamelde bijkomende informatie.

(2) Wat zijn kennis over omliggende dorpen betreft, benadrukt verzoeker vooreerst dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij een basiskennis heeft over Afghanistan.

Hij benadrukt dat hij wist dat het dorp Qala Juma dichtbij zijn dorp ligt en wijst erop dat, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, hij de weg vanuit zijn dorp naar Qala Juma kon beschrijven: “*hij moet in de richting van het centrum (“Markaz”) gaan en dat Qala Juma gelegen is voor een checkpoint.*” Verzoeker heeft ook zijn verklaringen dat dit het eerste dorp is dat hij tegenkomt vanuit Porak verbeterd door zich correct te herinneren dat hij ook het dorp Kamalkhel tegenkwam. Verder geeft hij toe zich de dorpen Nesti Koot, Sjamok en Nasira niet te herinneren, doch wijst er hierbij op dat uit de informatie in het administratief dossier niet duidelijk blijkt of deze dorpen zich op dezelfde weg bevinden dan Kamalkhel en Qala Juma. Hij benadrukt andermaal dat hij het dorp Qala Juma wel kon situeren.

Verzoeker benadrukt verder dat hij het dorp Mahajaren correct situeerde op de weg naar Kunjak, dat hij de naam heeft gehoord, weet dat het een klein dorp betreft maar de precieze ligging niet kent. Hierbij herhaalt verzoeker dat hij fysiek zeer moe was van de ramadan. Deze vraag werd gesteld aan het einde van het persoonlijk onderhoud, toen hij bijna geen concentratie meer had.

Verzoeker stelt bovendien vast dat het dorp Zarghun Shahr, dat hij niet kent, niet vermeld staat op de kaart waarop het dorp Porak vermeld staat, maar enkel op een andere kaart waarop een ander dorp, Dadokhail, vermeld staat, waaruit de commissaris-generaal besluit dat Zarghun Sharh dichtbij Porak ligt. Dit dorp staat echter niet vermeld op de map van UNOCHA, zodat hij zich afvraagt of de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert correct is.

Verzoeker benadrukt dat hij veel geografische kennis vermeldde over zijn regio van herkomst, zijnde omliggende dorpen, de reisweg naar het district Mohammad Agha en de situering van checkposten, waarbij hij kan aanduiden welke door de overheid werden gecontroleerd. Aldus kan hij een basiskennis aantonen van zijn regio van herkomst, kon hij de belangrijke plaatsen situeren en grote en kleine dorpen onderscheiden. Als hij niet zeker is over de ligging van een dorp, vermeldt hij dit ook duidelijk. Deze lacunes kunnen andermaal worden verklaard door zijn fysieke toestand tijdens de ramadan.

Verzoeker besluit dan ook dat de enige lacunes in zijn kennis een dorp betreft waarover twijfel bestaat of dit effectief in de regio van zijn dorp gelegen is, hetgeen niet afdoende is om te besluiten dat hij geen geografische kennis heeft van zijn regio van herkomst.

(3) Wat zijn kennis over scholen in zijn regio betreft, geeft verzoeker toe dat hij niet wist dat de directeur van zijn school in 2015 werd aangevallen. Hij heeft deze feiten noch bevestigd, noch ontkend tijdens het persoonlijk onderhoud. Wel stelde hij dat zijn school meerdere keren gesloten en aangevallen werd.

Verzoeker was evenmin op de hoogte dat een school in zijn dorp in brand werd gestoken, doch wijst er hierbij op dat de informatie beschikbaar in het administratief dossier niet vermeldt waar en wanneer dit incident plaatsvond, noch welke intensiteit dit had. Deze informatie laat aldus niet toe om te beoordelen of dit incident dermate belangrijk is dat de eiser hiervan kennis moet hebben.

Verzoeker benadrukt dat hij, omwille van een feit dat hij Kuchi is, naar een school ging buiten Porak en dat hij informatie heeft gegeven over de namen van zijn leraren, de vakken en het verloop van zijn dag.

Verder kon hij bevestigen noch ontkennen of er een meisjesschool was in zijn regio, gezien hij hier geen kennis over heeft. Hij weet wel dat mensen van zijn regio hun dochters niet naar school durven sturen omwille van de taliban. Deze verklaring wordt bevestigd door informatie beschikbaar in het administratief dossier.

Verzoeker besluit aldus dat *“Het is bijgevolg niet ongeloofwaardig dat de eiser niet geïnformeerd werd over deze verschillende elementen, waaraan hij niet rechtstreeks werd geconfronteerd.”*

(4) Wat zijn verklaringen over zijn dagelijkse leven betreft, wijst verzoeker er vooreerst op dat hij *“kennelijk verward”* is over het begin en het einde van zijn schooljaar en niet in staat is om de vraag te beantwoorden. Hij kan zich dit niet herinneren, hoewel uit zijn verklaringen blijkt dat niet kan worden betwijfeld dat hij naar school ging. Hij meent dan ook dat zijn moeilijke reisweg naar Europa en het trauma van zijn vervolging in Afghanistan van invloed is op zijn vermogen om zich bepaalde elementen te herinneren. De commissaris-generaal houdt hier echter geen rekening mee.

Verder meent verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte besluit dat hij de etnische origine van de bewoners in zijn regio niet kent: *“De eiser heeft wel verklaard dat “Farsi sprekers” zijn voor een deel Hazara's (notities van persoonlijke onderhoud, p. 7: “hazara's kunnen ook Farsi spreken”). Hij noemt die “Farsi sprekers”. Er zijn er niet perse in zijn dorp maar hij weet dat “Farsi sprekers” in bepaalde streek van zijn buurt wonen: in Kulangar en in het provinciecentrum (p. 7). Hij heeft dit opnieuw verklaard verder in zijn gehoor (notities, p. 13). Hij weet dat er hazara's zijn in de regio maar weet niet precies, maar niet dichtbij zijn dorp (p. 14).”*

Verzoeker benadrukt ook dat andere dorpingen een radio hadden maar dat hij hieraan geen bijzonder belang hechtte. Het feit dat 75% van de inwoners van een rurale regio een radio zou hebben betreft een algemene statistiek, aldus verzoeker.

Verzoeker benadrukt hierbij dat zijn kennis over landbouwactiviteiten in zijn regio geloofwaardig is, zodat hij bewijst dat hij deelnam aan landbouwactiviteiten. De commissaris-generaal bevestigt in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen correct zijn. Dergelijke kennis betreft de kern van zijn dagelijkse leven, zodat het *“bijzonder opmerkelijk”* is dat deze correcte verklaringen niet in overweging worden genomen. Verzoeker benadrukt andermaal dat hij spontaan informatie heeft gegeven over zijn regio, met name over de oogst, grote en kleine dorpen, de begraafplaats, waaruit blijkt dat zijn kennis niet ingestudeerd is maar verbonden is aan zijn dagelijkse leven als jonge Afghaan afkomstig uit een ruraal gebied. Hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

(5) Wat zijn kennis over prominente figuren in zijn regio van herkomst betreft, geeft verzoeker aan niet te begrijpen waarom hieraan meer belang wordt gehecht dan aan zijn verklaringen over zijn dagelijks leven of de aanwezigheid van checkposten. Hij benadrukt dat hij nog maar zestien jaar oud was toen hij het land verliet en dat de gestelde vragen gaan over personen die reeds gestorven waren toen verzoeker nog geen zestien jaar oud was. Deze vragen zijn aldus niet relevant om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn regio van herkomst te toetsen.

Verzoeker wijst er tevens op dat de bestreden beslissing onderling tegenstrijdig is, door enerzijds van hem te verwachten dat hij bekend is met personen die in 2012 gestorven zijn, doch anderzijds te stellen dat het *“opmerkelijk”* is dat hij kennis heeft van een persoon die gestorven is in 2014, toen hij dertien jaar oud was. Hij meent dan ook dat *“Het is wel niet tegenstrijdig dat bepaalde figuren meer markant zijn dan anderen, omwille van persoonlijke of feitelijke omstandigheden... De eiser zegt spontaan dat hij nog jong was. Hij vindt opmerkelijk dat Sabz Ali vermoord werd door zijn eigen neef maar hij was ook bekend door het feit dat hij veel Taliban had gedood. Dit is inderdaad, voor een jonge personen, meer opmerkelijk dat een corruptieszaak of de oprichting van een militia door een businessman...”*

Verzoeker meent verder dat hij veel informatie kon geven over veiligheidsincidenten, die evenwel niet in overweging werden genomen door de commissaris-generaal.

Verder wijst verzoeker erop dat zijn verklaringen over de talibancommandanten in zijn regio niet worden betwist. Hij meent verder dat hij wel degelijk informatie kon geven over commandant Khaibar, gezien hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat deze bekend was omdat hij veel mensen had vermoord, *“wat inderdaad indrukwekkend is”*. Verzoeker kon verder ook informatie vermelden over de andere talibancommandanten. Deze verklaringen stemmen overeen met wat kan worden verwacht van een jonge Afghaan in de regio. Hij heeft ook veel informatie gegeven over commandant Hejran. Deze verklaringen zijn relevant en tonen aan dat hij niet alleen in staat is om een opsomming van namen te geven, aldus verzoeker.

(6) Wat zijn tegenstrijdige verklaringen over de nalatigheid om zijn identiteitsdocumenten neer te leggen betreft, stelt verzoeker dat zijn verklaringen bij het bureau MINTEH zich niet in het administratief dossier bevinden en aldus niet konden geverifieerd worden.

Verzoeker wijst er bovendien op dat hij bij dit interview niet werd bijgestaan door zijn voogd, hoewel de Programmawet van 24 december 2002 betreffende de voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen verplicht dat deze wordt bijgestaan door zijn voogd tijdens alle fases van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De niet-begeleide minderjarige vreemdeling kan enkel een verzoek om internationale bescherming indienen zonder bijstand van een voogd, aldus verzoeker. Hij meent dat *“Dit artikel 9 van de wet is van strikte toepassing betreffende de procedures die door de NBMV zonder de bijstand van de voogd mogen uitgevoerd worden. Gehoord worden in het kader van een aanvraag tot internationale bescherming betreffende elementen die de kern van zijn verzoek tot internationale bescherming betreffen (in casu zijn herkomst, zijn familiale achtergrond en zijn reisweg) vormt met zekerheid één fase van de asielaanvraag waarvoor de NBMV bijgestaan moet zijn door de voogd.”* In casu werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken voordat een voogd werd aangesteld, hoewel zij ervan op de hoogte waren dat een voogd kon aangesteld worden voor verzoeker.

Verzoeker meent verder dat de verplichting om de niet-begeleide minderjarige verzoeker om internationale bescherming te horen met bijstand van een voogd tevens voorkomt uit artikel 1/1 en artikel 9, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij meent verder dat *“Het KB maakt geen verschil tussen de verschillende soorten van gehoren van een asielzoeker. Het komt uit deze artikelen 1/1 en 9 van het KB dat de verplichting om de NBMV bij te staan door de persoon die over hem de bijzondere voogdij uitoefent, van toepassing op alle fasen van de procedure.”*

Verzoeker bevestigt nog dat hij zijn taskara onderweg verloor, omdat deze gestolen werd. Er zijn aldus *“geen tegenstrijdige verklaringen, enkel een onnauwkeurigheid bij de DVZ.”*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- twee kaarten van verzoekers regio van herkomst (stukken 3-4);
- een *“bewijs dat Zarghun Shahr niet zich bevindt in Logar”* (stuk 5).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vooreerst wijst op de omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud, zijnde dat dit plaatsvond tijdens de ramadan, samen genomen met zijn psychologische kwetsbaarheid, wijst de Raad erop dat tot op heden geen attest neerligt waaruit kan blijken dat verzoeker psychologische problemen heeft, laat staan dat deze een invloed zouden hebben op zijn cognitieve vermogens om een coherent en consistent relaas uiteen te zetten. Het loutere feit dat hij zich op dat moment in de ramadan bevond, volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker niet in staat zou zijn om tijdens het persoonlijk onderhoud zijn kennis over zijn regio van herkomst op een gedetailleerde, correcte en coherente wijze toe te lichten. Verzoeker maakte bovendien zelf geen opmerkingen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud. Waar het verzoekschrift stelt dat zijn advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud had aangegeven dat verzoeker *“kapot”* leek te zijn tijdens de pauze, wijst de Raad erop dat verzoeker *“ja”* antwoordde toen hem na de pauze gevraagd werd of hij verder kon gaan met het persoonlijk onderhoud en dat noch zijn advocaat, noch zijn voogd enige opmerking gemaakt hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 11). Verzoeker toont dan ook niet aan dat de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in zijn kennis en inconsistenties in zijn verklaringen inzake zijn regio van herkomst te wijten zijn aan zijn fysieke en psychologische toestand tijdens het persoonlijk onderhoud.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het dorp Porak in het district Pul-i-Alam in de provincie Logar in Afghanistan.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen documenten neerlegt ter staving van zijn identiteit en herkomst. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoeker doorheen de procedure tot het bekomen van internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen aflegt over het ontbreken van zijn taskara, nu verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij deze tijdens zijn vlucht was verloren (DVZ-verklaring, stuk 19, p. 10), bij de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling liet optekenen dat zijn taskara nog in Afghanistan was (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 20, *“Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling”*, p. 2) en nog tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat zijn taskara tijdens zijn vlucht werd gestolen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 6).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt en verzoeker hier aldus kennis van kon nemen.

Waar hij in het verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van deze fiche, ingevuld door het bureau MINTEH, dient er op gewezen dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat de vermeldingen in deze fiche niet overeenstemmen met zijn werkelijke verklaringen, staat het hem vrij om dit te doen. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete of pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat hij bij het invullen van de fiche niet werd bijgestaan door een advocaat of voogd, is op zich niet van die aard om aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zouden zijn. De Raad merkt hierbij op dat uit de door verzoeker aangehaalde wetsbepalingen niet kan worden afgeleid dat de loutere afwezigheid van een voogd die verzoeker vertegenwoordigt tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling ertoe zou leiden dat zijn verklaringen niet aan hem kunnen worden tegengeworpen. Verzoeker brengt aldus geen concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche buiten de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming te houden. Verzoekers verweer doet aldus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen inzake zijn tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de vindplaats van zijn taskara.

Artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verzoeker alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen, waaronder zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Het ontbreken van bepaalde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, merkt de Raad op dat verzoekers nalatigheid om een taskara neer te leggen en zijn tegenstrijdige verklaringen hierover een gebrek aan bewijs omtrent verzoekers identiteit is. Deze elementen vormen dus een negatieve indicatie voor de gehele geloofwaardigheid van het relaas, aangezien hiervoor geen bevredigende verklaring bestaat.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker er evenmin in slaagt om middels zijn verklaringen zijn beweerde herkomst aannemelijk te maken.

De Raad acht het vooreerst, in navolging van de commissaris-generaal, niet aannemelijk dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming meermaals verkeerdelijk aangaf dat zijn dorp van herkomst, Purak, gelegen is in het district Mohammed Agha in de provincie Logar (DVZ-verklaring, stuk 19, p. 5; Dossier overgemaakt aan het CGVS, stuk 20, "*Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*", p. 1). Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud spontaan aangaf dat hij eigenlijk niet wist waar zijn dorp lag en na het interview bij aanvang van de procedure contact heeft opgenomen met zijn oom die hem vertelde dat zijn dorp Purak werkelijk in het district Pul-i-Alam van de provincie Logar gelegen is (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 3). Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die zestien jaar oud was bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en verklaarde acht jaar school te hebben gevolgd in Afghanistan (DVZ-verklaring, stuk 19, p. 5), niet op de hoogte zou zijn van welk district hij afkomstig is uit Afghanistan en dan maar een foutief district zou vermelden.

Het verweer in het verzoekschrift dat zijn dorp dichterbij het district Mohammed Agha ligt dan bij Pul-i-Alam, dat verzoeker nog jong was bij zijn vertrek uit Afghanistan en dat het aldus aannemelijk is dat hij niet bekend was met de begrippen district en provincie en de administratieve indeling van zijn regio niet kent, wordt niet aanvaard. De Raad wijst hierbij andermaal op het feit dat verzoeker volgens zijn verklaringen acht jaar school heeft gelopen in Afghanistan (*Ibid.*), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de administratieve indeling van Afghanistan en zijn eigen regio. De Raad wijst verder op verzoekers verklaringen zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat "*Weet je welke weg je moet nemen om van je dorp naar Mohammad Agha te gaan. Van purak kom je kunjak tegen. En dan tangi orjan, deh naw, orjan bazaar, zahidabad, Als we in het district Mohammad Agha aangekomen zijn mag je stoppen. Ik twijfel puli kandahari eerst of zahidabad. En dan begint mohammad agha. Puli Kandahari en Zahidabad in welk district liggen die dorpen? Ik denk beide dorpen liggen in Mohammad Agha.*" (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 14).

Hieruit blijkt genoegzaam dat verzoeker wel degelijk ervan op de hoogte is in welk district zijn dorp gelegen is en wanneer het district Mohammad Agha ongeveer begint. Dergelijke vaststellingen wijzen overigens op het ingestudeerde karakter van verzoekers kennis over zijn regio van herkomst en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op dit punt.

Het verweer in het verzoekschrift doet bovendien geen afbreuk aan de overige motieven van de bestreden beslissing omtrent verzoekers geografische kennis van zijn regio. Het argument dat alle informatie die hij heeft gegeven over de weg van zijn dorp naar Qala Juma correct is, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de bestreden beslissing dat hij de dorpen Shamok, Nesti kott en Nastira niet kent. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift zelf nogmaals benadrukt dat hij zich deze dorpen niet herinnert. Gezien uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 17; p. 1) blijkt dat deze dorpen in de nabije omgeving van zijn dorp liggen, kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze dorpen kent. Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen over het dorp Mahajeren, doch doet hiermee geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“Het dorp Mahajeren dat eveneens op een boogscheut van Purak ligt situeert u eerst correct in de richting van Kunjak om vervolgens te besluiten dat u de naam slechts hoorde en niet weet waar het dorp ligt (CGVS p.14).”* Waar verzoeker zich verder afvraagt of de informatie beschikbaar in het administratief dossier over de ligging van de regio Zarghun Shahr correct is, wijst de Raad erop dat hij met het door hem neergelegde stuk (verzoekschrift, stuk 5) niet aantoonde dat de informatie in het administratief dossier onjuist of onbetrouwbaar zou zijn. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de volgende motivering in de bestreden beslissing te weerleggen: *“Ook de weg naar de bekende regio Zarghun Shahr geeft u verkeerd weer. Uw dorp Purak ligt aan een kleinere weg die u rechtstreeks naar Zarghun Shahr voert. Dit blijkt u niet te weten aangezien u de hoofdweg naar het districtcentrum van Mohammad Agha volgt (CGVS p.14).”* Dergelijke vaststellingen, samen genomen met voorgaande vaststelling inzake zijn geografische kennis van zijn regio, bevestigen dat verzoekers verklaringen over zijn regio van herkomst een ingestudeerd karakter vertonen. Waar verzoeker hierbij nog wijst op de omstandigheden van het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad er andermaal op dat tot op heden geen bewijs voorligt van enige psychologische problemen in hoofde van verzoeker die hem zouden verhinderen om op een coherente en consistente wijze zijn relaas uiteen te zetten (zie *supra*).

De bestreden beslissing oordeelde verder op pertinente en terechte wijze dat verzoekers kennis over zijn dagelijkse leven, met name (i) zijn eigen school en scholen in zijn regio, (ii) het schooljaar en (iii) de bewoners van zijn regio lacunair is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift toegeeft dat hij niet wist dat de directeur van zijn school Kochiano in 2015 werd gearresteerd (Landeninformatie, stuk 17, nr. 3), wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing terecht opmerkte dat het geheel niet aannemelijk is dat verzoeker, die toen als dertienjarige jongen op deze school zat, hier niet van op de hoogte is. Dergelijke kennis heeft immers betrekking op verzoekers dagelijkse ervaringen en leefwereld. Waar verzoeker verder aangeeft dat hij inderdaad niet op de hoogte was dat een school in zijn regio in brand gestoken was doch aanvoert dat hij zelf niet naar deze school ging en de informatie beschikbaar in het administratief dossier (*Ibid.*, nr. 4) niet toelaat om te beoordelen of dit incident dermate belangrijk is dat hij hiervan kennis moest hebben, is de Raad van oordeel dat dergelijke kennis betrekking heeft op verzoekers eigen leefwereld als schoolgaande jongen en dat uit de informatie genoegzaam blijkt dat het incident plaatsvond in de regio van verzoekers dorp, zodat het niet onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij hiervan op de hoogte is. Waar verzoeker verder nog toegeeft dat hij geen kennis had over een meisjesschool in zijn dorp en verwijst naar objectieve informatie waaruit blijkt dat mensen in de regio hun dochters niet naar school durven sturen omwille van de taliban, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat uit objectieve informatie (*Ibid.*, nr. 5) blijkt dat in het dorp Purak een middelbare meisjesschool is, waar samen met een andere school in Mohammed Agha, 1600 meisjes naartoe gingen. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van een middelbare meisjesschool in zijn dorp, temeer daar hij zelf een schoolgaande Afghaanse jongen was en zelf aangaf dat veel meisjes geen onderwijs konden volgen omwille van de taliban.

Waar verzoeker, ter verschoning van zijn inconsistente verklaringen over de start en het einde van het schooljaar in Afghanistan, in het verzoekschrift aanvoert dat hij verward was en omwille van trauma's moeite heeft om zich bepaalde dingen te herinneren, wijst de Raad er andermaal op dat tot op heden geen bewijs voorligt van enige psychologische problemen in hoofde van verzoeker die hem zouden verhinderen om op een coherente en consistente wijze zijn relaas uiteen te zetten (zie *supra*). De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat van verzoeker, die tot zijn zestiende school liep in Afghanistan, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij eenduidig de start en het einde van het schooljaar

zijn regio kan weergeven, *quod non*. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat “Daarnaast blijken ook uw verklaringen over uw dagelijks leven ernstige tekortkomingen te vertonen. Acht jaar studeerde u aan de Khogyano school (CGVS p.4). Acht schooljaren zouden u dus een goede kennis van uw schoolkalender bijgebracht moeten hebben, *quod non*. Op de vraag wanneer jullie schooljaar eindigt antwoordt u eerst dat de schoolvakantie in de zomer valt en dat het schooljaar begint in de herfst (CGVS p.15). Even later meent u – geheel tegenstrijdig aan uw eerdere uitspraak - dat het schooljaar eindigt in de negende maand (22 november – 21 december) en vertelt u dat u niet zo goed weet wanneer het schooljaar begint (CGVS p.15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid houdt u vast aan uw laatste bewering dat in de negende maand het schooljaar stopt en zegt u dat het schooljaar meestal begint bij het offerfeest (CGVS p.15). Het offerfeest werd in 2015, 2016 en 2017 respectievelijk gevierd op ongeveer 24 september, 13 september en 2 september. U schetst bijgevolg nog steeds een schooljaar dat van ongeveer begin september tot begin december loopt. Waar u eerder de schoolvakantie in de zomer situeert past u nu deze verklaring aan en meent u dat de vakantie nu gehouden wordt van de negende tot de twaalfde maand (20 februari – 21 maart). Als u ook op deze aanpassing in uw verklaringen gewezen wordt wijzigt u opnieuw uw verklaringen en plaatst u de drie maanden vakantie opnieuw in de zomer (CGVS p.15). Het mag duidelijk zijn dat u doorheen uw onvolledige en zeer veranderlijke verklaringen over de schoolkalender allerm minst aannemelijk maakt dat u in uw beweerd regio van herkomst acht jaar school liep. Van elke zestienjarige met een redelijke schoolcarrière achter de rug kan immers verwacht worden dat hij eenduidig de schoolvakantie en het begin van het schooljaar kan aangeven.”

Dergelijke lacunaire kennis inzake zijn eigen school, de periode van het schooljaar en andere scholen in zijn regio, hetgeen betrekking heeft op zijn dagelijkse leefwereld en ervaringen in Afghanistan, getuigt van een gebrek aan doorleefdheid in verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn dagelijkse leven in zijn regio van herkomst. Verzoekers verweer dat hij andere informatie heeft geschreven over zijn school en in staat was om het verloop van zijn schooldag te bespreken kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat, gezien het belang van etnische origine in Afghanistan, verzoekers kennis over Farsi-sprekers in zijn regio van herkomst lacunair is. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij meermaals heeft verklaard dat Hazara's Farsi spreken, doch de Raad wijst erop dat uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (“*Bij de kuchi's degenen die farsi spreken worden Farsizaban (farsisprekers) genoemd. Haraza's kunnen ook farsi spreken.*”) (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7), genoegzaam blijkt dat er ook andere Farsi-sprekers zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, ondanks meerdere vragen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud, de naam van deze etnische groep niet kan vermelden (*Ibid.*, p. 7). Verzoekers verweer dat hij wel kon vermelden waar deze groep verblijft in zijn regio, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift aanvoert dat er wel degelijk dorpingen zijn die een radio hebben, maar dat hij hieraan geen belang hechtte, wijst de Raad erop dat dit verweer niet in overeenstemming is met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij stelde dat “*Hadden de mensen van je dorp, je ooms en anderen een radio? Ik weet het niet of ze het hadden. Ik heb het zelf niet gezien*” (*Ibid.*, p. 6). De bestreden beslissing oordeelde evenwel terecht dat dergelijke verklaringen niet aannemelijk zijn, gelet op de in het administratief dossier beschikbare informatie waaruit blijkt dat 75% van alle inwoners van rurale regio's zich tot radiotoestellen wenden om informatie te bekomen (Landeninformatie, stuk 17, nr. 6). Dat dit een louter algemene statistiek betreft, doet geen afbreuk aan deze motivering, gezien verzoeker met zijn verweer niet aantoonde dat de situatie in zijn dorp zou afwijken van deze informatie. Dergelijke vaststelling die betrekking heeft op zijn eigen leefomgeving doet verder afbreuk aan verzoekers verklaringen over zijn herkomst uit een rurale regio in Afghanistan.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat, gelet op zijn jonge leeftijd, niet van hem kan worden verwacht dat hij kennis heeft van de prominente figuren die in de bestreden beslissing aan bod komen, gezien de bestreden beslissing zelf aangeeft dat het niet aannemelijk is dat verzoeker kennis zou hebben van Sabz Ali, een persoon die in 2014 werd gedood. De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker werd ondervraagd over Sayed Farhad Akbari, die volgens de informatie beschikbaar in het administratief dossier (*Ibid.*, nr. 7) in 2011 een opstand leidde, toen verzoeker negen jaar oud was. Uit deze informatie, die dateert van 2014, kan niet worden afgeleid dat deze persoon nadien nog een prominente figuur uitmaakte in verzoekers regio. De opstanden tegen burgemeester Ahmad Ulfat Khan vonden, zoals blijkt uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (*Ibid.*, nr. 8 en 9), plaats in de provinciehoofdstad in 2014, toen verzoeker twaalf jaar oud was.

De informatie beschikbaar in het administratief dossier over Maqsd Azizi en Maulvi Imamuiddin Sadar (*Ibid.*, nr. 10) dateert van 2012, toen verzoeker tien jaar oud was. Aldus wordt niet aangetoond dat enerzijds van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze personen kent doch dat het anderzijds niet aannemelijk wordt geacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van een prominente figuur in zijn omgeving die in 2014 gedood werd.

Desalniettemin is de Raad van oordeel dat verzoekers kennis over prominente figuren in zijn regio tekortschiet. Verzoeker werd immers meermaals bevraagd over prominente figuren in zijn regio van herkomst, doch kon enkel de politiecommandant van zijn regio, Sabz Ali en zijn zonen Ahmad Wali en Mohammed Wali vermelden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 12, 16). De Raad wijst erop dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij prominente figuren die ten tijde van zijn vertrek in 2018 belangrijk waren voor zijn regio kan opnoemen en hierover gedetailleerde informatie kan weergeven. Uit verzoekers verklaringen blijkt dit echter niet het geval, hetgeen afbreuk doet aan zijn verklaringen over zijn regio van herkomst. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat verzoekers kennis over talibanleiders in zijn regio enerzijds lacunair is en anderzijds ingestudeerd overkomt. Hij herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen over deze talibanleiders, doch de Raad treedt de commissaris-generaal bij dat hij geen doorleefde noch gedetailleerde kennis heeft over de talibanleiders die hij zelf opnoemt. Dat verzoeker wel een lijst kan opnoemen van talibancommandanten in zijn regio, doch verder geen gedetailleerde informatie heeft over deze personen, toont dan ook andermaal aan dat verzoekers kennis inzake zijn regio van herkomst ingestudeerd overkomt.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker doorleefde verklaringen heeft afgelegd over zijn leefomgeving (landbouwgewassen en veiligheidsincidenten), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen die op zich toelaten om te besluiten dat verzoeker zijn herkomst uit het dorp Porak niet aannemelijk kan maken.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn herkomst uit Porak in het district Pul-i-Alam in de provincie Logar in Afghanistan, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich hebben voorgedaan.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het feit dat verzoeker de beweerde herkomst uit Porak, in het district Pul-i-Alam, in de provincie Logar in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus de kans heeft

gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 15-16).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP